

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, IČO: 26008785
sídlem Slatina 116, Slatina
zastoupená advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, čj. MPO 26625/16/10200/01000, MPO 26877/16/10200/01000, MPO 26892/16/10200/01000, MPO 27470/16/10200/01000, MPO 27613/16/10200/01000, MPO 27615/16/10200/01000, MPO 27620/16/10200/01000, MPO 27646/16/10200/01000, MPO 27757/16/10200/01000, MPO 27759/16/10200/01000, MPO 27773/16/10200/01000, MPO 27784/16/10200/01000, MPO 27787/16/10200/01000, MPO 27808/16/10200/01000, MPO 27854/16/10200/01000, MPO 27862/16/10200/01000, MPO 27868/16/10200/01000, MPO 27876/16/10200/01000, MPO 27894/16/10200/01000, MPO 27898/16/10200/01000, MPO 27911/16/10200/01000, MPO 27932/16/10200/01000, MPO 28058/16/10200/01000, MPO 28141/16/10200/01000, MPO 28209/16/10200/01000, MPO 28215/16/10200/01000, MPO 28234/16/10200/01000, MPO 28243/16/10200/01000 a MPO 28256/16/10200/01000

Shodu s prvopisem potvrzuje:

takto:

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 21. 12. 2016, čj. MPO 26625/16/10200/01000, MPO 26877/16/10200/01000, MPO 26892/16/10200/01000, MPO 27470/16/10200/01000, MPO 27613/16/10200/01000, MPO 27615/16/10200/01000, MPO 27620/16/10200/01000, MPO 27646/16/10200/01000, MPO 27757/16/10200/01000, MPO 27759/16/10200/01000, MPO 27773/16/10200/01000, MPO 27784/16/10200/01000, MPO 27787/16/10200/01000, MPO 27808/16/10200/01000, MPO 27854/16/10200/01000, MPO 27862/16/10200/01000, MPO 27868/16/10200/01000, MPO 27876/16/10200/01000, MPO 27894/16/10200/01000, MPO 27898/16/10200/01000, MPO 27911/16/10200/01000, MPO 27932/16/10200/01000, MPO 28058/16/10200/01000, MPO 28141/16/10200/01000, MPO 28209/16/10200/01000, MPO 28215/16/10200/01000, MPO 28234/16/10200/01000, MPO 28243/16/10200/01000 a MPO 28256/16/10200/01000, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 99 342 Kč, a to do rukou jejího zástupce MUDr. Mgr. Ivana Langer, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou po částečném zastavení řízení usnesením ze dne 4. 10. 2017, čj. 3 A 24/2017-489, domáhala zrušení v záhlaví uvedených 29 rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu (dále jen jako „ministr“) ze dne 21. 12. 2016 (dále jen jako „napadená rozhodnutí“), kterými byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzena rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, čj. MPO 26625/2016, MPO 26877/2016, MPO 26892/2016, MPO 27470/2016, MPO 27613/2016, MPO 27615/2016, MPO 27620/2016, MPO 27646/2016, MPO 27757/2016, MPO 27759/2016, MPO 27773/2016, MPO 27784/2016, MPO 27787/2016, MPO 27808/2016, MPO 27854/2016, MPO 27862/2016, MPO 27868/2016, MPO 27876/2016, MPO 27894/2016, MPO 27898/2016, MPO 27911/2016, MPO 27932/2016, MPO 28058/2016, MPO 28141/2016, MPO 28209/2016, MPO 28215/2016, MPO 28234/2016, MPO 28243/2016 a MPO 28256/2016 (dále jen jako „prvostupňová rozhodnutí“), kterými bylo dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném od 30. 6. 2012 (dále jen jako „zákon č. 38/1994 Sb.“), na dobu nezbytně nutnou žalobkyni pozastaveno čerpání v nich uvedených licencí pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 18. 5. 2016 zaslalo Ministerstvo vnitra žalovanému písemný návrh na pozastavení čerpání všech licencí žalobkyně k provádění obchodu s vojenským materiálem, a to z důvodu dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. Ministerstvo vnitra v návrhu uvedlo, že v rámci šetření k žádosti žalobkyně o udělení individuální licence k transferu vojenského materiálu v rámci EU podle § 22d odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb.

si vyžádalo nezbytné podklady, z nichž vyplynulo, že bylo zahájeno trestní stíhání statutárního zástupce žalobkyně, pana M.R., nar. X. z porušení § 279 odst. 3, 4 trestního zákoníku (Nedovolené ozbrojování) a § 265 trestního zákoníku (Provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence), navíc tento je klíčovou postavou „muničního skladu“ v obci Slatina, kde byla dosavadní kontrolní činnosti zjištěna řada více či méně závažných protiprávních jednání. Žalovaný nato ode dne 20. 5. 2016 do dne 30. 5. 2016 zahájil několik desítek řízení (celkem 62) ve věci pozastavení čerpání individuálních licencí žalobkyně.

4. Prvostupňovými rozhodnutími ze dne 22. 8. 2016 žalovaný pozastavil v souladu s § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. žalobkyni na dobu nezbytně nutnou čerpání příslušných licencí. Předně v odůvodněních těchto rozhodnutí, která jsou obsahově shodná, zrekapituloval obsah vyjádření žalobkyně i dotčeného orgánu, tj. Ministerstva vnitra, a dalších podkladů, které mu byly tímto dotčeným orgánem poskytnuty. Na základě toho dospěl k závěru, že bylo nepochybně prokázáno, že s panem M. R., nar. X, bylo zahájeno trestní stíhání pro trestné činy nedovoleného ozbrojování a provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence, tedy takové trestné činy, jež přímo souvisí s činnostmi, ke kterým žalobkyni opravňuje licence, o jejímž pozastavení bylo vedeno správní řízení. Žalobkyně přitom neuvedla ve svých vyjádřeních žádné podstatné skutečnosti, kterými by tato obvinění vyvrátila, příp. tuto trestnou činnost pouze bagatelizovala. Dále žalovaný konstatoval, že ačkoliv již pan M. R. nepůsobí ve funkci jednatele žalobkyně, má i nadále vliv na jednání a činnost žalobkyně. Upozornil na fakt, že Národní bezpečnostní úřad (dále jen jako „NBÚ“) má kompetence ve zcela jiných oblastech, nikoli v otázkách veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, na otázku, zda daná osoba představuje bezpečnostní riziko spočívající v ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva, tak nemůže mít vliv skutečnost, že je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydané NBÚ dle zákona č. 412/2005 Sb. Žalovaný poukázal na to, že není pochyb o tom, že žalobkyně a spol. ZELENÝ SPORT s.r.o. a MULTIAGRO v.o.s. Slatina jsou majetkově i personálně propojené. V sídle těchto společností byla kontrolami prováděnými Policií ČR prokázána pochybení při nakládání se zbraněmi, municí a výbušninami. Vydaný souhlas se změnou užívání stavby v daném areálu ve Slatině žalovaný přičítal spíše k tíži žalobkyně, jelikož daná skutečnost dle něj prokazuje, že do dané doby byly příslušné zbraně, munice a výbušniny skladovány v rozporu s právními předpisy. Dle žalovaného tak i přes uvedenou skutečnost žalobkyně neskýtá dostatečné záruky, že si nebude počínat tak, aby neohrozila veřejný pořádek, bezpečnost a ochranu obyvatelstva. Dále žalovaný odkázal na incident, při němž byl v průběhu kontroly v areálu MULTIAGRO v.o.s. Slatina znehodnocen za podezřelých okolností protiletadlový dvojkanón, kdy pokud by žalovaný přistoupil na vysvětlení žalobkyně o zásahu cizích osob, bylo by evidentní, že žalobkyně není s to bezpečně zajistit skladování tohoto citlivého materiálu v souladu s právními předpisy. V daném areálu bylo rovněž v rámci jedné z kontrol zjištěno skladování většího množství výbušniny, k němuž však dané společnosti MULTIAGRO v.o.s. a ZELENÝ SPORT s.r.o. neměly příslušná povolení. Taktéž byly při prohlídce u trestně stíhané osoby J. K. v Ústí nad Labem nalezeny ramenní opěrky ze zbraní spol. ZELENÝ SPORT s.r.o., které byly dle sdělení této společnosti znehodnoceny a měly být dle povolení uděleného policejním orgánem zničeny. Všechny uvedené skutečnosti tak v žalovaném

vzbuzují oprávněné pochyby, zda je žalobkyně za dané situace schopna plně zajistit, že nebude ohrožovat veřejný pořádek, bezpečnost a ochranu obyvatelstva. K zrušení negativního závazného stanoviska Ministerstva vnitra k nové žádosti žalobkyně o udělení licence žalovaný doplnil, že toto bylo zrušeno z formálních důvodů a nahrazeno novým, formálně správným závazným stanoviskem, které bylo opět negativní.

5. Žalovaný proto konstatoval, že závažná tvrzení uvedená Ministerstvem vnitra v jejich vyjádření, jež jsou podkladem pro rozhodnutí, jakožto dotčeného orgánu dle § 136 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), týkající se ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva jednáním žalobkyně, nebyla vyvrácena. Dospěl tak k závěru, že *„existuje reálná možnost, že za současné situace by v případě nepozastavení čerpání licence mohlo dojít k dalšímu porušení státem chráněných zájmů, jimiž jsou ochrana veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrana obyvatelstva, v nichž je Ministerstvo vnitra na základě kompetenčního zákona ústředním orgán.“* Žalovaný následně provedl test proporcionality, přičemž uzavřel, že vzhledem k aktuálním teroristickým hrozbám a z poslední doby výbuchům v muničních skladech ve Vrběticích je nutno nadřadit veřejný zájem, konkrétně ochranu práv společnosti a jednotlivce a plnění mezinárodních závazků ČR, nad zásah do práv žalobkyně. Dané rozhodnutí přitom nezasahuje do práv žalobkyně trvale, ale je zde dána možnost, aby po pominutí důvodů příslušné orgány pozastavení licence zrušily.
6. Žalobkyně podala proti těmto prvostupňovým rozhodnutím dne 9. 9. 2016 rozklad, v němž uvedla tytéž námitky jako v podané žalobě.
7. O rozkladu rozhodl ministr napadenými rozhodnutími tak, že jej zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. K námitkám žalobkyně uvedl, že výrok prvostupňových rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti stanovené v § 68 odst. 2 správního řádu. Dotčeným orgánem, tedy Ministerstvem vnitra, bylo nepochybně doloženo, že statutární orgán žalobkyně je obviněn z několika trestných činů a případné čerpání licence by bylo způsobivé ohrozit veřejný pořádek, bezpečnost a ochranu obyvatelstva. Tento dotčený orgán je přitom dle § 12 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ústředním orgánem státní správy pro vnitřní věci, mj. „veřejný pořádek a další věci vnitřního pořádku a bezpečnosti“. Rovněž ministr považoval za jednoznačně prokázané, že ačkoliv panu M. R. zanikla formálně funkce jednatele žalobkyně, má fakticky vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový, neboť i nadále jménem společnosti vystupoval např. směrem k policejním orgánům. Taktéž konstatoval, že bylo prokázáno majetkové i personální propojení žalobkyně a spol. ZELENÝ SPORT s.r.o. a MULTIAGRO v.o.s. Slatina. Kompletní posouzení žádostí a obchodních transakcí nelze omezit pouze na bezúhonnost žadatele nebo zúčastněných fyzických osob, ale je nutno přihlídnout k všem dostupným informacím a aspektům, včetně informací zpravodajského a operativního charakteru, které jsou relevantní z hlediska vnitřního pořádku a bezpečnosti. Vyjádření Ministerstva vnitra jsou od počátku až do současnosti konzistentní a byla potvrzena i ministrem vnitra v rámci přezkumných řízení. Co se týče porušení zásad správního řízení, zásada legitimního očekávání platí pro skutkově shodné nebo obdobné případy. Totožnost nebo obdobnost není dána pouze podáním

žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat všechny okolnosti daného konkrétního případu, které byly v obou zmíněných případech diametrálně odlišné. Ve správním řízení je vždy zdůrazněn veřejný zájem, jenž je třeba ochraňovat a v jednotlivých případech jej konkretizovat. Zde je to mimo ochranu společnosti, jednotlivce a jeho základních práv (zejména právo na život), kde je stát povinen eliminovat riziko jejich ohrožení, i ochrana dodržování mezinárodních závazků České republiky. Česká republika ratifikovala Smlouvu o obchodu se zbraněmi, publikovanou ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 36/2015, která mj. klade v rámci povinností v oblasti zahraničního obchodu se zbraněmi důraz na eliminaci byť jen potencionálního rizika narušení bezpečnosti nebo jen možnosti k takovému narušení přispět. Zásada uvedená v čl. 2 Listiny základních práv a svobod není bezmezná, ale právní předpisy stanoví meze jednání tak, aby byly chráněny jak zájmy ostatních jednotlivců, tak společnosti jako celku. Ministr tak uzavřel, že existence všech uvedených skutečností, znamenajících v různém stupni možnost ohrožení bezpečnostních zájmů České republiky, tvoří ucelený řetězec představující možnost ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v žalobě převážně namítala tytéž skutečnosti, které již uvedla v rozkladu proti prvostupňovým rozhodnutím žalovaného.
9. Žalobkyně předně namítla porušení zásady nestranného a objektivního postupu a rovného přístupu k jednotlivým případům a tím i porušení zásady legitimního očekávání, zásady materiální pravdy a zásady zákazu diskriminace, přičemž postup správního orgánu musí splňovat požadavky předvídatelnosti. Žalobkyně prokázala a doložila, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, v nichž figuruje pan M.R. st., a u ostatních zbrojařů je ignorováno, že jsou trestně stíháni, v žalobou napadených rozhodnutích však zcela chybí úvaha, z jakého důvodu není shodně postupováno v obdobných případech a trestní stíhání je u jiných zbrojařů tolerováno, rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Pan R. st. ke dni zahájení správních řízení nebyl statutárním orgánem žalobkyně, žalovaný ani ministr tak nemohli odůvodňovat rozhodnutí jeho trestním stíháním a žalovaným tvrzený faktický vliv na jednání žalobkyně nebyl ke dni zahájení řízení ani ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nijak prokázán. Správní orgány jen slepě převzaly nepodloženou argumentaci Ministerstva vnitra a v rozporu s § 68 správního řádu se vůbec nevypořádaly se zcela věcnou a listinami doloženou argumentací žalobkyně, že porušují zásady správního řízení, když měří dvojím metrem.
10. V druhém žalobním bodu žalobkyně uvedla, že se žalovaný nezabýval argumentací žalobkyně ve vztahu k nepřezkoumatelnosti výroků rozkladem napadených prvostupňových rozhodnutí. Obsah výrokové části musí být dostatečně určitý, co se týče řešení otázky, která je předmětem správního řízení, včetně právních účinků, které má správní rozhodnutí vyvolat. Z výroku není zřejmé, zda se čerpání licence pozastavuje z důvodu zahraničně-politických zájmů ČR, nebo z důvodu ochrany veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Není zde rovněž zmínka, že by se jednalo o dobu nezbytně nutnou do návrhu dotčeného orgánu na zrušení pozastavení čerpání licence, a doba nezbytně nutná tak není nijak specifikována. Výroky prvostupňových rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelné.

11. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný zahájil řízení z moci úřední v rozporu se správním řádem, jelikož jej zahájil pouze na podkladu návrhu Ministerstva vnitra, který byl postaven jen na domněnkách Odboru bezpečnostní politiky a prevence kriminality. Návrhy byly opřeny pouze o sdělení Policejního prezidia ČR, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 9. 5. 2016, čj. PPR-13730-1/ČJ-2016-990450, a Ministerstvo vnitra tak postupovalo v rozporu se zásadou presumpce nevinny. Přitom pan R. st. byl a je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby vydaného NBÚ. Bez opory ve spise a v relevantních skutečnostech tak bylo zahájeno řízení z moci úřední a vydáno předběžné opatření, kterým bylo fakticky zamezeno žalobkyni v legálním podnikání. Tento postup tak byl v rozporu s ústavním pořádkem ČR, zejména se zásadou, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem způsobem, který zákon stanoví, a každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Z obsahu spisu nevyplývá jediná, byť utajovaná relevantní skutečnost zpravodajského nebo operativního charakteru, která by opravňovala správní orgány bránit žalobkyni v legálním podnikání. Ani jedna z tvrzených skutečností v době vydání prvostupňových i napadených rozhodnutí netrvala, proto žalobkyně nevidí žádný právně relevantní důvod, proč by vzhledem ke splnění všech zákonných podmínek nemohla dále podnikat.
12. V dalším žalobním bodu žalobkyně uvedla, že ministr se vůbec nezabýval věcnou argumentací žalobkyně. Z prvostupňových rozhodnutí neplyne, jak zákony porušují či ohrožují jednatelé žalobkyně i dalších zmiňovaných společností, paní Z. R. a M. R. ml. Nebylo taktéž vysvětleno, proč je stále žalobkyni bráněno ve využívání licencí a povolení, když žalovaný sám deklaroval, že institut pozastavení čerpání licencí nezasahuje nevratně do práv účastníka řízení, ale je zde dána možnost, aby v případě pominutí důvodů správní orgán na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení zrušil. Rovněž správní orgány neuvedly, proč nepřihlédly k argumentaci žalobkyně, že zcela jistě bezpečnost a ochranu obyvatelstva ani veřejný pořádek neohrožuje, když stavební úřad povolil tzv. změnu užívání stavby v areálu Slatina, a že Licenční správě ani Ministerstvu vnitra nevadilo skladování v zemědělských stavbách, když v období od února 2015 do dubna 2016 vydávalo Ministerstvo vnitra souhlasná stanoviska s podmínkou a Licenční správa povolení ani licence nepozastavila, ačkoliv jim dané skutečnosti byly dobře známy, a těchto irrelevantních skutečností využili až ve chvíli, kdy byl objekt „zlegalizován k příslušnému užívání“, aby pozastavili legální podnikání žalobkyně. Dle žalobkyně je zcestný argument, že materiál byl skladován v rozporu se zákonem, jelikož doložila, že v minulosti v objektech proběhla celá řada kontrol, které nezjistily žádné zásadní pochybení. Dále se ministr nevypořádal s argumentací, že oba návrhy Ministerstva vnitra se týkají i spol. MULTIAGRO v.o.s. Slatina, která nikdy s vojenským materiálem neobchodovala, a že by na podkladech zjištění z jedné kontroly mělo být až do smrti jednatelů právnických osob nebo jejich likvidace bráněno v jejich podnikání. Pokud zákon neváže na výsledek jedné provedené kontroly pozastavení licencí, nelze tak činit. Žalovaný ani ministr se přitom nezabývali argumentací ohledně provedených kontrol dne 15. 6. 2016, které nezjistily nedostatky. Rovněž nezohlednili, že v souvislosti se sdělením ve věci obviněného J. K. nebyl trestně stíhán ani obviněn jak M. R. st., tak Z. R. či M. R. ml. a volný prodej daných částí zbraní není zapovězen. Žalobkyně taktéž popsala, že nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií ČR. Žalobkyně tedy uzavřela, že žalovaný

nevyvrátil tvrzení žalobkyně prokázaná listinnými důkazy a ministr věcnou a doloženou argumentaci v odůvodnění rozkladu. Rovněž žalovaný ani ministr neopatřili jediný důkaz ve prospěch žalobkyně.

13. Žalobkyně dále namítla protiprávní a nedůvodnou změnu rozkladové komise v dané věci, a to složení rozkladové komise dne 15. 11. 2016 oproti jejímu složení dne 3. 11. 2016, přičemž ani z jednoho ze zápisů z jednání není zřejmé, že by se rozkladová komise zabývala obsahovou stránkou podaných rozkladů. Z obou zápisů nevyplývá důvod změny obsazení rozkladové komise a rozhodnutí ministra o změně členů rozkladové komise neexistuje.
14. Žalobkyně rovněž uvedla, že ve dnech 23. 5. 2016 až 30. 5. 2016 neměla být žalovaným vydána předběžná opatření, kterými bylo žalobkyni nařízeno se zdržet využívání účelu licence, a to až do doby rozhodnutí o zrušení předběžného opatření, nebo do nabytí právní moci meritorních rozhodnutí. Tato předběžná opatření byla vydána na podkladu návrhu Ministerstva vnitra, jehož jediným důvodem bylo obvinění pana R. st., který však ke dni účinnosti rozhodnutí o předběžném opatření nebyl jednatelem žalobkyně. Ministr měl proto na podkladě podaných rozkladů tato předběžná opatření zrušit, což však neučinil a dne 30. 9. 2016 vydal rozhodnutí, kterými rozklady zamítl a rozhodnutí o předběžném opatření potvrdil.
15. Dále žalobkyně uvedla, že se domáhá přezkumu závazného stanoviska dotčeného orgánu, neboť tato nejsou rozhodnutími dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „s. ř. s.“) a lze je tak přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí. Konkrétně se jedná o návrhy Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016, čj. MV-74546-2/OBP-2016 (pozastavení čerpání všech licencí) a čj. MV 74546-3/OBP-2016 (pozastavení čerpání všech povolení k vývozu). V prvostupňových rozhodnutích je přímo konstatováno, že na vyjádření dotčeného orgánu je třeba nahlížet jako na vyjádření dotčeného orgánu ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, jež jsou podkladem rozhodnutí správního úřadu. Pokud Ministerstvo vydá dne 26. 5. 2016 nesouhlasná závazná stanoviska a předtím dne 17. 5. 2016 zcela shodnou písemnost co do důvodu, nelze o dané písemnosti hovořit jako o návrhu. Žalobkyně nesouhlasí s Ministerstvem vnitra, že se jednalo o právně nezávazné názory a nejednalo se o závazná stanoviska. Žalovaný i ministr vzali uváděné názory za stanoviska dotčeného orgánu a na ně navazující sdělení za podklad pro rozhodnutí dle § 136 odst. 1 správního řádu, tedy závazná stanoviska dotčených orgánů. Proto žalobkyně navrhla tato závazná stanoviska ze dne 17. 5. 2016 a na ně navazující stanoviska a sdělení rovněž pro nezákonnost zrušit.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

16. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření argumentoval shodně jako v napadených rozhodnutích. Pouze k těmto úvahám doplnil, že i v rámci řízení o povolení v nových žádostech žalobkyně obdržel od Ministerstva vnitra vyjádření ze dne 23. 1. 2017, v němž ministerstvo uvedlo, že nedošlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly změnu jeho názoru na pozastavení čerpání povolení, ministr vnitra rovněž dne 7. 2. 2017 uvědomil vyrozuměním ze dne 24. 1. 2017 žalovaného, že se rozhodl přezkumná řízení ve věci přezkumu nesouhlasných závazných stanovisek nezahajovat, neboť je nezbytné i nadále chránit veřejný zájem. Co se týče změny členů rozkladové komise, tato je poradním orgánem ministra a o jejím složení rozhoduje

výhradně on. Není k tomu proto třeba vydávat nějaké formalizované rozhodnutí. Personální změny ve složení členů rozkladové komise nijak nesouvisí s projednávanými případy. Dále žalovaný poukázal na ukončení platnosti některých licencí žalobkyně a navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

17. K tomu žalobkyně v replice ze dne 20. 4. 2017 uvedla, že co se týče prvního trestného činu, pouze část výbušnin je předmětem projednávání pro podezření z výše uvedeného trestného činu, druhá část materiálu však byla postoupena Obvodnímu báňskému úřadu k projednání přestupku a zbylá část výbušnin je prostřednictvím Policie ČR žalobkyni vracena jako materiál, který může dle licencí a povolení držet. Co se týče druhého trestního stíhání, toto bylo zastaveno, neboť bylo zjištěno, že předmětný skutek není trestným činem, jelikož nebyl od počátku kryt úmyslem obviněného. Lze tak jen stěží argumentovat „špatným jménem“ pana R. st. Žalobkyně je ze strany Ministerstva vnitra šikanována, o čemž svědčí i skutečnost, že s Českou republikou – Ministerstvem obrany uzavřela několik kupních smluv na prodej mj. střeliva a munice, za této situace tak žalobkyně jen těžko může ohrožovat veřejný pořádek, bezpečnost a ochranu obyvatelstva ČR, jak žalovaný namítá. Jednáním žalovaného tak došlo k porušení práva žalobkyně podnikat dle čl. 26 Listiny základních práv a svobod a práva na dobrou pověst a jméno dle čl. 10 odst. 1 Listiny. V dalším vyjádření ze dne 27. 4. 2017 pak žalobkyně doplnila, že ve věci trestního stíhání pana R. st. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování byla trestní věc Okresním soudem v Ústí nad Orlicí postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro možné spáchání toliko správního deliktu nebo přestupku. Tato skutečnost konstatovaná soudem musela být správním orgánům zřejmá již od počátku a neměly tak přikročit k vydání rozhodnutí o pozastavení licencí a předběžných opatření.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobkyně se k výzvě nevyjádřila a žalovaný s projednáním bez jednání souhlasil. Nadto byly dány rovněž důvody pro zrušení rozhodnutí bez jednání dle § 76 odst. 1 s. ř. s.
20. Dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb. *udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.*
21. Dle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*

22. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí z důvodu neurčitosti, resp. nesrozumitelnosti, kterou žalobce uplatnil ve vztahu k prvostupňovým rozhodnutím.
23. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je nutné považovat rozhodnutí tehdy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), pro rozpor výroku s odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22). Co se týče výroku, jeho nepřezkoumatelnost může být dána absencí výroku, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozporností. Musí však jít o takové nedostatky, které zabraňují porozumět výroku rozhodnutí, tedy zjistit, jak správní orgán rozhodl (srov. Kühn, Zdeněk a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 76).
24. Takové vady však soud v prvostupňových ani napadených rozhodnutích neshledal. Výrok rozhodnutí v daném případě řádně vychází ze znění zákona, konkrétně z § 19 odst. 2 věty první zákona č. 38/1994 Sb., z něhož plyne, že čerpání licence lze pozastavit na dobu nezbytně nutnou. Takovou dobu nelze při rozhodování o pozastavení čerpání zpravidla vymezit, jelikož nemůže být žalovanému při rozhodování exaktně známa. O tomto pojetí svědčí i skutečnost, že dle § 19 odst. 2 věty druhé zákona č. 38/1994 Sb. má být rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zrušeno, až pomínou důvody, pro něž bylo čerpání pozastaveno. Kdy se tak stane, však nemůže žalovaný při vydání rozhodnutí stanovit, a nelze tak po něm požadovat, aby dobu trvání vydaného rozhodnutí o pozastavení blíže určil. Daná skutečnost proto nemůže způsobit nepřezkoumatelnost daného výroku. Stejně tak nezpůsobuje nepřezkoumatelnost skutečnost, že přímo ve výroku není uvedeno, z jakého zákonem vymezeného důvodu bylo čerpání licence pozastaveno. Tato skutečnost, tedy bližší vymezení důvodu pro pozastavení čerpání, je předmětem odůvodnění rozhodnutí, přičemž soud shledal, že jak žalovaný, tak ministr řádně v obsahu odůvodnění okolnosti pro vydání daného rozhodnutí uvedli a podřadili je pod konkrétní zákonný důvod dle § 19 odst. 1 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., a to ochranu veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Ani daná skutečnost tak nemůže způsobit nepřezkoumatelnost daného výroku rozhodnutí z důvodu jeho neurčitosti, resp. nesrozumitelnosti. Tato námitka žalobkyně je proto neopodstatněná.
25. Naopak opodstatněnou shledal soud následující námitku nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, a to pro nedostatek důvodu ve vztahu k neodůvodnění toho, proč není shodně postupováno v obdobných případech jiných trestně stíhaných společností podnikajících v zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Žalobce uvedl, že tak byla porušena zásada legitimního očekávání, nestranného a objektivního postupu a předvídatelnosti rozhodnutí.
26. Ministr k totožné námitce, uplatněné žalobkyní již v podaném rozkladu, v napadených rozhodnutích uvedl, že „[t]otožnost nebo obdobnost případu tak nemůže

být dána pouhým faktem podání žádosti dle téhož zákona, ale je nezbytné posuzovat veškeré okolnosti každého konkrétního řízení, které v uvedených případech byly diametrálně odlišné.“ Tuto podle svých slov „diametrální odlišnost“ však nijak blíže nevysvětlil.

27. Soud k tomu připomíná, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je nutno vykládat jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109; dostupné na www.nssoud.cz), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“]. Uvedené platí tím spíš pro odvolací řízení, kdy jen ze samotného podání odvolání lze předpokládat, že účastník bude namítat rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení (§ 82 odst. 2 správního řádu) a povinností odvolacího správního orgánu bude tyto námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž nevypořádání uplatněných odvolacích námitek zpravidla rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).
28. Tím spíše je nutno danou námitku řádně vypořádat, pokud účastník řízení namítá odklon od správní praxe daného orgánu. Dle § 2 odst. 4 správního řádu je správní orgán povinen dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto ustanovení představuje promítnutí zásad legitimního očekávání a zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení do správního řízení. Správní orgán tak musí postupovat v souladu s ustálenou rozhodovací praxí a případné odklony náležitě odůvodnit. Jak připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233, „(...) i v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna. Jedině takový postup totiž odpovídá nárokům transparentní aplikace práva a právní jistoty.“ Správní orgány jsou tak zároveň povinny vysvětlit odlišnosti v rozhodování, tj. doložit odlišnosti ve věcech, jichž se účastník řízení dovolává, popř. doložit rozhodování ve věcech, které jsou podle jeho názoru více srovnatelné s řešeným případem, než s rozhodovací praxí, které se účastník řízení dovolává (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013-33, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 As 82/2019-49).
29. To však ministr v daném případě neučinil, když pouze odkázal na okolnosti konkrétního případu a uvedl, že jsou diametrálně odlišné. Z tohoto konstatování však nelze nijak dovodit, v čem snad daná diametrální odlišnost spočívá nebo v čem se konkrétní okolnosti odlišovaly od případu žalobkyně. Soud si je vědom, že zahraniční obchod se zbraněmi je otázkou citlivou a nelze mnohdy uvádět zcela konkrétní informace, aby nebylo ohroženo vyšetřování trestných činů konkrétních fyzických nebo právnických osob, příp. nebyly vyzrazovány některé utajené informace, avšak i

přesto bylo na ministrovi, aby se alespoň v obecné rovině s námitkami žalobkyně vypořádal a vymezil odlišnosti v případech zmiňovaných společností, a to zvláště za situace, kdy žalobkyně již v rozkladu tyto jiné případy konkrétně označila, aby byla vyvrácena námitka žalobkyně, že nepostupuje diskriminačně a s libovůlí, ale naopak předvídatelně. Ministr však na takové odůvodnění zcela rezignoval, čímž zatížil napadená rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodu [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

30. Co se týče ostatních námitek, tyto soud již opodstatněné neshledal.
31. K námitce, že řízení byla zahájena v rozporu se správním řádem, soud uvádí, že zákon č. 38/1994 Sb. v § 19 odst. 2 předpokládá zahájení řízení na návrh dotčeného orgánu, kterým je v daném případě Ministerstvo vnitra. V této fázi žalovaný nezkoumá opodstatněnost takového návrhu, pokud skutečnosti v něm uvedené postačují k tomu, aby bylo řízení zahájeno, pouze dané řízení zahájí, přičemž toto zahájení (pokud nebylo vydáno předběžné opatření, jako v případě žalobkyně) nemá na čerpání licencí žádný vliv, a až v průběhu daného řízení je povinen zkoumat, zda daný návrh je důvodný, či nikoli. Soud má v projednávané věci za to, že skutečnosti uvedené v podaném návrhu na zahájení řízení ze dne 17. 5. 2016, čj. MV-74546-2/OBP-2016, dostatečně odůvodňovaly to, aby žalovaný řízení o pozastavení čerpání licence mohl zahájit, neboť z něj bylo zřejmé, že tehdejší statutární zástupce žalobkyně je obviněn ze spáchání závažných trestných činů týkajících se velmi úzce zahraničního obchodu s vojenským materiálem.
32. Co se týče tvrzení žalobkyně, že se ministr řádně nezabýval její věcnou argumentací, nemůže tomu soud přisvědčit. Ministr i žalovaný vysvětlili, že trestně stíhaný M. R. st. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový, na čemž skutečnost, že stávající jednatelé, rodinní příslušníci M. R. st., nejsou trestně stíháni ani konkrétně neporušují žádné zákony, nemůže nic změnit. Již to, že osoba s podstatným vlivem na žalobkyni je trestně stíhána, je důležitým faktorem při posouzení toho, zda daná společnost nemůže ohrozit bezpečnost veřejný pořádek, bezpečnost nebo ochranu obyvatelstva. Až do okamžiku, kdy tyto skutečnosti přetrvávají, lze trvat na tom, že důvody pro zrušení rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nepominuly. Jelikož v době rozhodování žalovaného i ministra dané skutečnosti byly i nadále relevantní, nebylo důvodu, aby ministr prvostupňové rozhodnutí k rozkladu žalobkyně zrušil. Legalizace daného objektu vydáním rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina rovněž nelze vnímat izolovaně, jak činí žalobkyně, ale v kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi, které nasvědčovaly, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené již delší dobu řádně neplní své povinnosti vyplývající z platných zákonů, příp. je porušují, což jistě zakládá obavu z možného ohrožení veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva. Rovněž to, že se návrhy Ministerstva vnitra týkají i společnosti MULTIAGRO, ačkoliv s vojenským materiálem neobchoduje, není relevantní, neboť žalovaný ani ministr vůči této společnosti žádná rozhodnutí nesměřovali a pouze ji zmiňovali jako společnost sídlící v areálu Slatina, vlastníci budovy v tomto areálu a personálně i jinak provázanou s žalobkyní. Žalobkyně taktéž pomíjí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí nestojí na jedné provedené kontrole, ale na řetězci skutečností a zjištění, které svědčí pro to, že žalobkyně může představovat nebezpečí pro ochranu veřejného pořádku, bezpečnost a ochranu obyvatelstva. Co se týče

provedených kontrol dne 15. 6. 2016, soud připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Pokud tedy žalovaný a ministr shromáždili dostatek zjištění, které ve svém řetězci a celku svědčily pro skutečnost, že žalobkyně může s vyšší pravděpodobností představovat ohrožení pro ochranu veřejného pořádku, bezpečnost a ochranu obyvatelstva, to, že nereagovali na jednu dílčí námitku, nemůže zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. Stejně tak na daném závěru nemůže změnit nic ani okolnost, že v souvislosti s věcí obviněného J. K. nebyl nikdo z rodiny M. R. st. stíhán. Rovněž námitku, že žalobkyně nepostupuje v rozporu s Bezpečnostní strategií ČR z roku 2015, ministr uspokojivě vyvrátil. Soud tedy na rozdíl od žalobkyně uzavírá, že je to naopak žalobkyně, která předloženými tvrzeními a důkazy nevyvrátila většinu zjištění a závěrů žalovaného a ministra. Tyto ostatní námitky tak soud neshledal opodstatněnými.

33. Ani procesní námitka žalobkyně ve vztahu ke změně složení rozkladové komise není důvodná, neboť složení rozkladové komise nemá samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, jelikož rozkladová komise má pouze postavení poradního orgánu (srov. Vedral, Josef. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1194).
34. Soud se nezabýval námitkou ve vztahu k vydaným předběžným opatřením, neboť jejich přezkum spadá pod kompetenční výlukou dle § 70 s. ř. s., kdy je předběžné opatření nejen z hlediska formálních znaků, tedy označení rozhodnutí, nýbrž i z hlediska obsahu úkonem předběžné povahy, jenž si neklade za cíl s konečnou platností rozhodnout. Z povahy rozhodnutí samého nelze ve vydaných předběžných opatřeních hledat úkon jiný než povahy předběžné. Právo fyzické i právnické osoby na soudní ochranu je však dostatečně zajištěno tím, že z pravomoci soudu není vyřazeno přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, které má povahu rozhodnutí konečného, což ostatně žalobkyně plně využila. Předběžné opatření neupravuje předmět svého zájmu definitivně, nýbrž pouze dočasně.
35. Soud se rovněž nezabýval přezkumem „závazných stanovisek“ – návrhů Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2016. Tyto návrhy totiž nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 správního řádu, jak žalobkyně předpokládá, ale pouze vyjádřeními dotčeného orgánu dle § 154 správního řádu, kdy Ministerstvo vnitra je dotčeným orgánem ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy správním orgánem příslušným k vyjádření, které je podkladem rozhodnutí jiného správního orgánu. Soud pouze připomíná, že závazné stanovisko není rozhodnutím správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a soud jej nemůže samostatně přezkoumávat ani zrušit, může pouze v odůvodnění rozsudku vyslovit jeho nezákonnost ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný správní orgán je následně povinen vyzvat dotčený orgán k přezkoumání tohoto závazného stanoviska.
36. Co se týče námitky ohledně zastavení trestního stíhání pana R. st., které žalobkyně uplatnila v replice a následném doplňujícím vyjádření, nemohl k nim soud přihlídnout, neboť jednak rozšířit žalobu o další žalobní body lze pouze do konce

lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a jednak soud až na některé úzce vymezené výjimky vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, ke skutečnostem nastalým po vydání napadeného rozhodnutí tak již nemůže přihlížet (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Vzhledem k tomu, co soud uvedl v bodech 25. až 29., zrušil napadená rozhodnutí ministra dle § 76 odst. 1 písm. a), odst. 3 s. ř. s. pro vady řízení, aniž by nařizoval jednání, a to pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude nyní na ministrovi, aby se řádně zabýval všemi námitkami žalobkyně, zejména námitkou porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k postupu v případě jiných trestně stíhaných společností, a tyto dostatečně vypořádal.
38. O náhradě nákladů rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, uložil soud žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů. Náklady žalobkyně představují soudní poplatky za celkem 29 napadených rozhodnutí ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, 2x písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba a replika ze dne 20. 4. 2017), a dále náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 10 200 Kč ve výši 2 142 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí 99 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. září 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu